

en Dag paa en Udflugt i Bjergene købte vi i Forening Aarets Høst paa en Vinmark. Det blev morsomt nok en ganske profitabel Forretning, og denne Flaske er altsaa af min egen Avl!“

Han løftede sit Glas op mod Lyset. Skæret fra Aftenrøden udenfor brød sig i dets bugede Sider og farvede den gyldne Vin, saa Pokalen syntes fyldt med Blod som den hellige Gral.

„Længes De ikke efter at komme ud og rejse igen?“ spurgte Povl Gaardbo.

„Nej, hvorfor dog det? Kan jeg have det bedre, end jeg har det her? Hvad skal man i det hele taget rejse for? Enten føler man sig tilfreds, hvor man er, eller ingen Steder i hele Verden. Siden jeg selv er kommen hjem, finder jeg det saa latterligt at styrte Jorden rundt efter Oplevelser, og jeg forstaar nu, hvorfor disse Globetrotters er Verdens kedsommeligste Mennesker. Jeg kan endnu om Natten vaagne af Skræk, fordi jeg har drømt, at jeg igen er bleven lukket ind i en Jernbanekupe, hvor fire fremmede Mennesker stirrer op fra deres Avis som vilde Dyr fra et Kødben. Og endnu værre er det, naar saadanne Avislæsere bag efter giver sig i Snak med En for at udkramme deres dumme Alvidenhed.“

Vinen havde gjort ham snaksom, og han fortsatte:

„Jeg skal forresten fortælle Dem, hvordan jeg kurerer mig selv for Flyvegriller. Naar Gaarden her bliver mig for meget af et Fængsel, bærer jeg mig ad, som min Bedstefar efter Sigende gjorde, naar Verden blev ham for vrang. Jeg bliver liggende i min Seng og trækker Tæppet op over Ørene — „gaar i Grav“, siger man om Ræven. Efter et Par Dages Forløb staar jeg op — og se, alting er blevet nyt, som der staar i Skriften. Jeg genser min Stue med en Bevægelse, som om jeg vendte tilbage fra en ny Verdensomsejling.“

Han havde taget om Flasken og fyldte paany i begge Glassene.

„Men gaar detteher ogsaa an?“ spurgte Povl Gaardbo.

„Hvilket?“

„Jeg er rigtignok endnu ikke traadt i Funktion som Deres Læge; men jeg maa dog sige, at det vist ikke kan være sundt for Dem at drikke Vin.“